„Nimic pentru noi, Totul pentru Țară !"
Barbu Catargiu

Buciumul

Curierul Partidului "Pentru Patrie"

Anul V,
Nr. 20 (100),
mart.-apr.
2006,
12 pagini,
9000 lei

Prin votul de la Senat, de neaprobare a DNA, clasa politică a pecetluit piatra de mormânt a naţiunii române. Complicitatea dintre opoziţia comunistă, principala profitoare, şi parlamentarii Puterii care au "chiulit" strategic de la şedinţă, anulează încă o şansă de însănătoşire morală a societăţii româneşti. Mobilizarea tuturor forţelor conştiente împotriva hidrei subminatoare a siguranţei statului român a devenit porunca ceasului de faţă! Atitudinea organismelor europene nu e suficientă. Mântuirea stă numai în mâinile noastre!

ADEVĂRUL!

"CEANGĂII" DIN MOLDOVA SE SIMT ROMÂNI 3

ION GAVRILĂ - OGORANU: O alternativă politică

10

NE-A PĂRĂSIT

VASILE BLÂNARU - FLAMURĂ 8

O PROPUNERE: "ZIUA COSTUMULUI TRADIŢIONAL" 5

Despre Învăţământul Românesc

7

ŞACALII CORUPŢIEI

Petru C. BACIU

"Şacalii vor urla în palatele lor şi lupii în casele lor de petrecere. Vremea este aproape să sosească şi zilele ei nu vor zăbovi." (Isaia 13;22)

Noi spunem că zilele acelei vremi au sosit. Iată omul-fiară pe care l-a zămislit "epoca celei mai drepte orînduiri." Iubirea aproapelui, podoaba cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, cununa mândriei lui, l-a părăsit, transformîndu-l într-un şacal. Multilateralul faliment al unei concepţii nefireşti, comportarea barbară a celor care au condus şi conduc acest neam fără noroc, iresponsabilă şi criminală, a întunecat demult sufletul şi speranţele bietului român.

Zvârcolindu-se ca o femeie în durerile facerii, oamenii privesc pieziş, cu amărăciune, cu feţele întunecate, schimonosite de neîndestulare şi deznădejde. Privesc în ochii lor şi ascult durerea inimii lor ca pe un vuiet surd venit din adâncuri. Copii zdrobiţi înaintea părinţilor lor, ca şi deţinuţii politici timp de 50 de ani, nu au nici un respect, nici o consideraţie din partea acelora care beneficiază de jertfa sângelui lor. Nici măcar în Biserică – o rugăciune pentru sufletele lor. Mai mult, ei sunt prigoniţi pe faţă sau în ascuns. O lume "pe dos" – otrăvită – care a cultivat ura la adăpostul unor promisiuni şi lozinci schiloade, lipsite de orice sentiment omenesc, acuză de eşec aceeaşi lume - apocaliptică - pe care de fapt ei au creat-o şi aparţine lor, foştilor... Cuvintele lor diabolic meşteşugite le folosesc ca pe arme ucigătoare. "Rebusiştii roşii" le aşează şi el mută, precum mută virgula la cifre în statistici – socialism biruitor – scoţînd apă cu ciurul din izvoarele izbăvitoare. Cârdăşia corupţiei curge şi dispare, precum viaţa omului din timpurile de groază, din crunta dictatură comunistă. Ea nu vine din vremi îndepărtate, ci din "epoca de aur", când luceferi pe cer şi puzdeie de stele luminau sinistrele însemne: secera şi ciocanul.

Jefuitorii de ieri – profitorii cu lung stagiu în ale minciunilor, hoţiilor şi fărădelegilor – mint şi jefuiesc în con-

(continuare în pag. 5)

6 Martie 2006. Zi de sărbătoare pentru cultura românească. « Bădia », cum este cunoscut de publicul larg Maestrul Ernest Maftei, a împlinit frumoasa vârstă de 86 de ani. A fost o zi însorită şi caldă, ca sufletul său plin de tinereţe şi viaţă românească.
Şi nu putem să-i urăm « Bădiei » Ernest Maftei decât putere de muncă şi de luptă. Să aibă mereu sufletul tânăr, « La mulţi ani !» şi... « La multe roluri "tari" !».

REDACTIA

MODEL DE DESFĂŞURARE A ŞEDINŢEI DE GRUP

1. Rugăciune; moment de reculegere; Prezența. (7 min.)
2. Problema cotizațiilor și donațiilor; (5 min.)
3. Informare politică internă și externă; (10 min.)
4. Probleme organizatorice; (5 min.)
5. Probleme de educație civică, națională și religioasă; (15 min.)
6. Comunicate, dezbateri, inițiative și hotărâri; (5 min.)
7. Rugăciune (3 min.).

Subiecte recomandate pentru punctul 3:

Politică internă: 1. lupta împotriva corupției;
2. situația sondajelor.

Politică externă:
1.Poziţia României legată de admiterea în UE;
2. Conflictul dintre cele două lumi: islamică şi creştină; MIZA – PETROLUL.

Probleme organizatorice (punctul 4):

1. preocuparea membrilor grupelor de a folosi metoda prieteniei ca mijloc de recrutare de noi membrii, în mediile: studenţesc, muncitoresc etc.;

2.instruirea membrilor pentru a fi disciplinaţi şi punctuali.

La fiecare şedinţă se va întocmi un proces verbal cu semnăturile participanţilor şi problemele dezbătute pentru fiecare punct din ordinea de zi.

HOTĂRÂRILE CONSILIULUI POLITIC al P.P.P. din 25.02.2006

1. Se stabileşte bugetul de venituri rezultate din cotizaţii şi donaţii pe anul 2006, la 1 miliard lei vechi (1.000.000 lei RON). Din aceasta suma, 400.000.000 lei vechi (400.000 lei RON) vor fi realizaţi de Filiala Bucureşti, iar 600.000.000 lei vechi (600.000 lei RON) vor fi realizate de filiale (fiecare filiala va realiza suma de 2.500.000 lei vechi / 2.500 lei RON pe lună).
2. Este numită Casier-central al P.P.P. d-na Ioana Dobrescu.
3. Se stabileşte un plafon de cheltuieli pentru telefoanele fix si mobil ale P.P.P.. Totalul cheltuielilor lunare pentru cele două posturi telefonice nu va depăşi 2.800.000 lei vechi (2.800 lei RON). Orice convorbire nu va depăşi 3 minute. Hotărârea trebuie respectată atât de către cel care iniţiază convorbirea de la unul din cele două posturi, cât şi de persoana apelată.
4. Şedinţele de grup se vor desfăşura după modelul alăturat. Şefii de filiale vor lua măsuri ca modelul de şedinţă să ajungă la toţi şefii de grup din cadrul filialei. Se va atrage atenţia asupra obligativităţii întocmirii procesului verbal de şedinţă, semnat de toţi membrii grupului.
5. Toţi membrii P.P.P. vor folosi metoda împrietenirii în vederea penetrării mediilor studenţeşti, muncitoreşti şi în cadrul parohiilor ortodoxe şi catolice.
6. În vederea formulării unor puncte de vedere oficiale, şefii de filiale din Transilvania (Alba, Brasov, Cluj, Sibiu, Arad) vor transmite saptamanal la Centru informari cu privire la:
a. conflictul din sânul Bisericii Ortodoxe Române din Ardeal; b. conflicte între Biserica Ortodoxă şi Biserica Greco-Catolică; c. problema minorităţilor (în special cea maghiară) şi atitudini antiromâneşti şi antistatale ale liderilor politici ai acestei minorităţi.
7. Viitoarele şedinţe ale Consiliului Politic si Consiliului Director se vor desfăşura în zilele de 31.03, orele 19,oo, şi respectiv 01.04, orele 10,oo, la Sediul Central al P.P.P. din Bucureşti.

Buciumul

ISSN: 1583 – 1736

Editor: Partidul "Pentru Patrie", str. Veseliei nr. 21A, sector 5, Bucureşti;
tel. 021.424.15.50; 0722.749.249; 0723.604.649.
Prim-redactor de onoare: Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Prim-redactor: Florin DOBRESCU
Redactor adjunct: Ioana MAZILU
Redactori permanenţi: Alina CĂLINESCU, Mihai DERDENA, Adrian LUPESCU, Cătălin MAGHIAR, Adrian VELEA
Curierat/difuzare:
Răzvan APAHIDEAN, Laurean BUTA
Tiparul: ELISAVAROS
Corespondenţa: Ioana Dobrescu, C.P.39, O.P.14, sector 5; Bucureşti.
e-mail: **buciumul@yahoo.com**

CEANGĂII din MOLDOVA SE SIMT ROMÂNI

Stau de vorbă cu un creştin romano-catolic („ceangău", cum li se spune pe-aici), din judeţul Bacău. Discutăm despre recenta prezentare la Consiliul Europei a filmului "Fabricat în Româ-nia" şi despre încercările de folosire în scopuri politice de către UDMR a acestei comunităţi de pe Valea Siretului.

«Sunt din satul Galbeni, comuna Nicolae Bălcescu, judeţul Bacău" - spune interlocutorul meu. *"Mă numesc Coşa Cazimir, m-am născut la data de 14 martie 1963, din părinţi ceangăi romano-catolici.*

După terminarea clasei a 11-a, am urmat şcoala profesională la Braşov şi apoi şcoala de manevranţi. În prezent lucrez la SC PAMBAC Bacău, ca manevrant vagoane. Sunt căsătorit cu o fată creştin-ortodoxă şi avem doi copii. Respectăm ambele confesiuni – catolică şi ortodoxă. Mereu m-am socotit român şi nu ungur, întrucât bunicii, părinţii şi noi ne-am născut în România, nu în Ungaria, am vorbit limba română, atât în familie, cât şi în şcolile urmate. Părinţii mei au umblat întotdeauna îmbrăcaţi în portul naţional românesc. Noi suntem străini de interesele şi jocurile murdare ale UDMR, care vor să acrediteze ideea că suntem unguri şi că trebuie să avem autonomie. Copiii mei sunt la şcoala generală şi nu cunosc limba ceangăiască,

pentru că nu au vrut s-o înveţe, iar la noi în familie se vorbeşte româneşte, la şcoală învaţă tot în limba română. Copiii mei sunt prieteni cu toţi colegii lor, indiferent dacă sunt sau nu ceangăi.

Datoria oricărui cetăţean este să înveţe limba ţării şi să respecte legile ei."

Când m-am despărţit de romano-catolicul nostru - "ceangău", în privirea lui se citea mândria de a fi român.

a consemnat
Ştefan Iosif MOISĂ
16 februarie 2006. Bacău

Pretenţiile absurde ale maghiarilor

Remus ANGHELESCU – TIMOCEANU

Dacă tot se bate apa în piuă despre tratul de la Trianon semnat de puterile învingătoare asupra Imperiului Habsburgic şi Ungaria. Văzând că nu sunt mulţumiţi maghiarii din România de marile drepturi de care se bucură minorităţile naţionale la noi (şi în special maghiarii), domnul Marko Bella, viceprim-ministru şi parlamentar, Ghiorghi Frunda, senator şi reprezentant al României la forurile internaţionale care are tupeul să spună că el nu reprezintă România.

Parlamentul României, Preşedintele şi Guvernul României până în prezent nu l-au prea deranjat pe Ghiorghi Frunda cu nimic.

Cam aceeaşi vină avuseseră Horia, Cloşca şi Crişan, pe care ungurii i-au tras pe roată şi lui Horia i-au pus pe cap o coroană de fier înroşită în foc. Mai ştiu maghiarii din România şi domnii Marko Bella şi Frunda cum ungurii l-au jupuit de viu pe generalul lui Mihai Viteazu – Baba Novac?

Înaintea primului război mondial, într-o localitate în Ardeal preoţii români au fost puşi să-şi sape groapa în care, după ce au fost măcelăriţi au fost îngropaţi (localitatea Ciucea).

În al doilea război mondial au luptat alături de Hitler până la capitularea Germaniei naziste. Ungurii pregătiseră trimiterea la Auschwitz la moarte a 150 000 de evrei pe care i-a salvat România, primindu-i la noi în ţară. Pe timpul ocupaţiei maghiare a Ardealului 1940-1944, ungurii au obligat românii rămăşi la ei de şi-au schimbat numele din româneşte în ungureşte (ex. Rusu Gheorghe şi-a zis Oros Ghiorghi).

Când România a fost ocupată de ruşi, ungurii au şi trecut în barca bolşevismului. În multe instituţii şi în special în lagăre şi închisori şi în securitate intraseră ca să-i terorizeze pe români şi la ei acasă. Un exemplu: la Canalul Dunăre-Marea Neagră, comandantul lagărului de la Cernavodă era ungurul Cormoşi, care nu ştia vorbi româneşte. În lagărul care se numea colonia UM2 Cernavodă, erau deţinuţi politici administrativ nejudecaţi, între care generalul Bârzotescu Ioan, comandantul corpului, fratele său colonel Bârzotescu şi amiral Dumitru Şoimu şi doctor Precup, fost deputat ţărănist din Ardeal (era socrul academicianului Elie Carafoli, român macedonean), şi fiul lui Ionel Moţa, Mihai, care avusese 9 ani când a

(continuare în pag. 12)

REVISTA PRESEI

Lucrătură antiromânească la Consiliul Europei

Adunarea Parlamentara a Consiliului Europei a adoptat o Recomandare care sustine autonomia pe criterii etnice in statele membre ale Consiliului Europei. Recomandarea a fost promovată de deputatul Gyorgy Frunda, sub masca unei dezbateri. Recomandarea 1735 a APCE vine în sprijinul initiativei UDMR de promovare a noii Legi a Statutului minoritatilor, după ce, pe 25.01. ac, Preşedintele Băsescu răspunsese interpelării parlamentarului maghiar Zsolt Nemeth că nu exista un model european pentru o astfel de autonomie, iar Romania are unul dintre cele mai democratice sisteme de protectie a minoritatilor. La modul infam de a proceda al parlamentarului UDMR Frunda, putem adăuga indolenţa parlamentarilor români, plătiţi din banii statului, care nu au avut nici o reacţie, timp de o saptamana. Şi, ca şi cum palma lui Frunda pe obrazul omeniei româneşti nu era suficientă, euro-deputatul ungur Gyorgy Schopflin a prezentat Parlamentului European lansarea unui film documentar, intitulat, "Fabricat în România", care prezintă oprimarea minoritatii ceangailor din comunele judetului Bacau.

UDMR şi cultul criminalilor de război

La Odorheiul Secuiesc, în parcul memorial din centrul oraşului a fost amplasat bustul unui criminal de război ungur, cu inscriptia "Vandor szekely - Secuiul ratacitor". Groful Wass Albert, a fost condamnat la moarte în contumacie în 1946 pentru crime de razboi. El a dispus asasinarea cu sadism a mai multor români şi evrei, inclusiv a unei fetiţe de 5 ani, după ocuparea Ardealului de Ungria hortystă. Cultul acestui criminal de război ungur se manifestă pe teritoriul ţării şi prin busturile aflate la Lunca Mureşului şi Reghin. În timp ce, în baza Ordonanţei 31 / 2002, bustul lui Antonescu de la Biserica Vergului din Bucureşti a fost acoperit cu un cofrag metalic, în inima ţării răsar busturile unui criminal de război ungur. În cultul lui Wass sunt implicate personalităţi de vârf ale UDMR. In 2002, senatorul Gyorgy Frunda a solicitat procurorului general al României anularea sentintei prin care Wass Albert a fost condamnat in anul 1946 pentru crime de razboi, cerînd totodată ca busturile sa-i fie menţinute pe soclu pana la soluţionarea juridică a acestei probleme. Oficialităţile române trebuie să intervină în legătură cu această dscriminare pozitivă şi încălcare a actului normativ amintit.

După cum trebuie să intervină faţă de provocări şi instigaţii asemenea propunerilor din ultimile săptămâni, de declarare a autonomiei aşa numitului Ţinut secuiesc la 15 martie la Odorhei. Şi, de parcă nu era de ajuns, presa ultimilor zile a atras atenţia asupra unei aşa numite « Legiuni Secuieşti », organizată paramilitar, având un comandant suprem născut în România, dar cu rezidenţa la Budapesta.

F. D.

COMEMORARE LA MAJADAHONDA

Reportaj realizat de
Sorin OLARIU

AYUNTAMIENTO DE MAJADAHONDA Nº 406

În prezența a circa 120 de români și spanioli, pe data de 15 ianuarie, la monumentul de la Majadahonda, a avut loc comemorarea martirilor legionari Ionel Moța și Vasile Marin. Naționaliștii spanioli acordă o importanță solemnă deosebită evenimentului deoarece, alături de comemorarea lor din noiembrie, de la Valle de los Caidos, de la mormântul lui Jose Antonio și Franco, aceasta e apreciată și comemorată deosebit. Români au fost din Germania, Franța, Spania - chiar de la un ziar al românilor din Spania –, SUA și mai puțin din țară, datorită condițiilor dificile de acces în țările UE. Pe o vreme aspră și în prezența unei gărzi spaniole a Falangei au ținut cuvântări Blas Pinar - vechi activist falangist, fost deputat și prieten apropiat al lui Horia Sima –, Adina Cazacu din Germania și pr. Nedescu din SUA.

Cuvântările au fost inpresionante, mai ales și prin faptul că românii au cuvântat și în spaniolă fapt apreciat de participanți. S-au intonat imnurile "Sfântă tinerețe legionară" și "Cara del Sol". Au existat ștanduri de cărți cu opere legionare în română și spaniolă editate de Ion Mării, precum și cu literatura naționalistă spaniolă. Spre marea supărare a celor prezenți, monumentul era mâzgălit de niște anarhiști care activează în zonă și, în fiecare an, în preajma evenimentului, își fac o "datorie" din a produce stricăciuni. Anul acesta au dărâmat, se pare cu motocicletele, porțiuni din gard și au smuls placa cu numele eroilor de pe crucea abia ridicată și sfințită anul trecut, căci vechea cruce a fost distrusă ca și vechii stâlpi cu lanțuri. Se pare că, pe locul vechii cruci s-au desfă șurat ritualuri satanişte, căci, din acțiunile acestora, pe lângă " talentul" în grafiti, se vede mesajul anarhisto-satanist de stânga, la fel cum socialiștii spanioli pun acum problema despre ansamblu de la Vale de los Caidos.

ACTUALITATEA EXILULUI ROMÂNESC

Horia SIMA - "Ce este comunismul ?" (Ed. Dacia, Madrid, 1972)

"O Europă Unită va avea valoare numai în măsura în care la formarea ei prezidează voința de a combate comunismul și de a-l învinge. Nu li se pot cere sacrificii atât de mari popoarelor europene încât să renunțe la personalitatea lor politică dacă nu li se insuflă o mare idee, spiritul de Cruciadă contra comunismului ca o alternativă de viață sau de moarte pentru viitorul lor. (...) Europa Unită nu trebuie să fie un bluf politic, ci o idee în marș, un apel la regruparea și coordonarea tuturor resurselor morale și materiale ale Continentului nostru. Europa Unită trebuie să fe un strigăt de război adresat tuturor celor care mai cred în destinele civilizației noastre. ...

În sfârșit, nu tebuie să se uite că "unirea nu face întotdeauna puterea". Depinde de calitatea oamenilor, a grupurilor, a colectivitărților care intră într-o asociație. Țările Europei Occidentale, cu rari excepții, se găsesc în stare de descompunere interioară. Pe de o parte aceste state sunt minate de partidele comuniste, pe de altă parte, în sferele guvernamentale și administrative și-a înfipt tentaculele conspirația comunistă. Dacă completăm acest tablou deprimant cu apariția unui tineret anarhizat și a unor mase populare fără preocupări politice și spirituale, ne dăm seama cât de fragilă poate fi o construcție europeană supra-națională. ... E imperios necesar, ca înainte de a păși la construirea Europei Unite, fiecare Stat național să facă o cură de dezintoxicare a organismului de otrava comunistă. ...

Asistăm la tristul spectacol oferit de o mulțime de oameni politici, de scriitori, ziariști, oameni de afaceri sau chiar ofițeri de rang înalt care ... își închipuie că renunțînd la atitudinea lor intransigentă față de comunism și intrînd într-o zonă politică mai puțin expusă, se vor pune la adăpost de primejdii. ... O cumplită eroare pe care o vor plăti scump toți acei are se încredințează condescendenței comuniste. ... Din tragica experiență a popoarelor din răsărit ar trebuie ca Occidentul să tragă concluziile necesare și să le aplice propriei lui situații. E inutil să-ți modifici atitudinea față de comunism pentru a-i capta bunăvoința. Finalul e același atât pentru acei care nu părăsesc tranșeele creștinătății și ale patriei cât și pentru acei care speculează la bursa coexistenței sau chiar își oferă direct serviciile Moscovei. Acești oportuniști pot obține cel mult o amânare a momentului lichidărilor, dar nu o ridicare a sentinței."

ȘI AZI...

Imagini realizate în urmă cu două luni de Adrian STĂNESCU. Paragina în care autoritățile spaniole de stânga mențin mausoleul din Majadahonda ar trebui să determine o reacție a diplomației române. În lumea civilizată, întreținerea monumentelor eroilor altor state sunt principii elementare ale dreptului internațional. (F. Dobrescu)

... CA ȘI IERI...

1936-39. "Realizări" ale brigăzilor comuniste în Spania. 1 – Comuniști exersîndu-și tirul pe o statuie a lui Hristos. 2 – Militanți în brigăzile internaționale expunînd, ca trofee, capetele prizonierilor naționaliști decapitați.

"Victoria Socialismului la Consiliul Europei"

Când deputaţii Adunării Parlamentare a Consiliului Europei au râs în hohote, respingînd proiectul suedezului Goran Lindbad, de condamnare a crimelor comise de regimurile comuniste, ceva s-a rupt, în palatul parlamentului european. S-a vrut, cândva, ca acolo să fie forul unei Europe libere, întemeiate pe valorile dreptului persoanei la demnitate şi libertate. Ca o replică la cealaltă Europă, ce ascundea, după Cortina de Fier, masacrarea popoarelor căzute, la ruleta de la Yalta, sub cnutul bolşevic.

Câţi de aici mai credeau în miracolul prăbuşirii regimului de teroare? Dar câţi şi-ar fi închipuit că, vreodată, în palatul de la Strasbourg, liderii celeilalte Europe, "libere", vor respinge condamnarea comunismului, acoperind, practic, ororile holocaustului roşu? Şi încă amuzîndu-se, în timp ce Lindbad argumenta, la tribună, cu cele peste 100 de milioane de victime, cu dezastrul economic şi social adus comunităţilor respective, cu bisericile transformate în grajduri şi cârciumi, ori cu miile de preoţi exterminaţi (Lenin striga în 1917: "Ucideţi cât mai mulţi popi!"). Cu ignoranţa, sălbăticia educaţională şi sanitară instituită în fostele state socialiste şi cu exterminarea elitelor acelor naţiuni.

Denazificarea Germaniei s-a făcut imediat după terminarea războiului. În 1947, regimul hitlerist era condamnat deja la Nurnberg, prin liderii lui, dar şi prin unii funcţionari ai regimului. Nu voi insista însă acum asupra cifrelor şi datelor de ordin istoric, legate de genocidul comunist. Eu vreau să surprind gestul paramentarilor din APCE dintr-o perspectivă mai puţin abordată de mass-media ultimilor săptămâni.

Ceea ce s-a întâmplat la Starsbourg face parte dintr-un fenomen mai amplu, care transcede momentul actual. El leagă un trecut monstruos de un viitor ce devine, în condiţiile date, incert.

La APCE, au deliberat două categorii de parlamentari. Prima, cea care a făcut tot posibilul ca propunerea să cadă. Aceştia sunt comuniştii. Numiţi azi, în mod eufemist, "socialişti" sau chiar "social-democraţi". Purtători ai funestei moşteniri marxiste, diluate în vestul democrat în nuanţe bleu sau roze, aceştia au abordat dezbaterile în maniera autocriticistă specifică perioadei lui Hruşciov: "Da, s-au făcut şi greşeli, pe care le regretăm, dar... ideea este bună, sistemul trebuie continuat, în scopul creării unui om nou, unei societăţi noi etc. etc." În această categorie intră şi reprezentanţii ruşi, care, aflîndu-se cu muştele pe căciulile căzăceşti, au abordat problema în tonul dat de Putin la 9 mai anul trecut: "comuniştii şi Uniunea Sovietică au eliberat Europa de fascism!" (!?!?!? - n.n.)

Cealaltă categorie, a doua, o constituie anumiţi parlamentari liberali, populari etc., ce-au adoptat faţă de problema în discuţie aceeaşi atitudine duplicitară ca şi înaintaşii lor de la Yalta încoace.

Dar şi unii şi ceilalţi poartă pe umeri răspunderea situaţiilor complexe pe care atitudinea lor nedreaptă o poate genera într-o Europă ce se voia stabilă şi tolerantă. Resentimentele statelor din estul post-comunist faţă de indiferenţa la suferinţa de jumătate de veac a popoarelor lor, ca şi anumite poziţii politice radicale în aceste ţări şi nu numai, ca reacţie la virulenţa stângii, nu sunt motive care ar putea inspira linişte oficialilor de la Strasbourg. Decât, cu condiţia inconştienţei lor.

Să ne gândim numai la societatea românească, condusă şi azi de exponenţii structurilor comuniste, convertiţi în democraţi şi capitalişti, care controlează totul. În timp ce foştii luptători în Rezistenţa Naţională Anticomunistă, de 16 ani cer în zadar gropile unde zac camarazii lor răpuşi de Securitate.

Dar problema cea mai amplă este cea care vine de la suflet. Necondamnarea sistemului care a făcut din **ură, minciună** şi **teroare** valori de căpetenie ale sale, presupune perpetuarea lor în lumea nouă ce se vrea a se naşte la Strasbourg. Votul iresponsabil din 25 ianuarie, vine astfel ca o continuare a eliminării, anul trecut, din Constituţia Europei, a referirilor la fundamentul creştin al acesteia.

Prin respingerea proiectului Lindbad, oficialii CE au pus piatra de temelie a unei Europe bântuite de duhul negativist al comunismului, cu cortegiul ei de mizerie sufletească şi răutate, desconsiderînd, ca fiinţe umane, zecile de milioane de victime ale comunismului.

Pe 25 ianuarie, în hohotele parlamantarilor de stânga, morţii noştri, căzuţi în lupta cu comunismul, au fost acolo, asistând, cu durere, la "victoria socialismului" asupra Europei libere. În chiar reşedinţa acesteia. La Strasbourg!

Mihai MAZILU

DINCOLO DE TRESELE...

(continuare din pag. 6)

mai devreme sau mai târziu, viaţa.

Dacă aceşti "destabilizatori ai străzii" marunţi la prima vedere dar care, datorită numărului lor prea mare, ne creează un total disconfort civic, sunt totuşi doar cei mai mărunţi şi prăpădiţi infractori, ce mai putem spune despre politicienii care conduc ţara şi care sunt criminali (bineînţeles de natura economică), dovediţi şi asupra cărora nimeni nu ia nici o măsură. Dacă justiţia nu actionează împotriva acestora din varii motive, mai rău este faptul că marea masă a cetăţenilor acceptă această stare de lucruri cu o blazare care probabil că îi uimeşte chiar şi pe cei care ar trebui să se teamă de i-minenţa reactie a populaţiei.

Atitudinea noastră, a celor mulţi, este cea care, în timp, poate schimba în bine această ţară.

Să nu uitam un lucru: greseala tuturor, devine traditie.

O PROPUNERE CĂTRE SOCIETATEA CIVILĂ:

"ZIUA COSTUMULUI TRADIŢIONAL"

Într-o societate care îşi pierde cu fiecare zi identitatea, necesitatea unor obstacole în calea uitării este inexorabilă. Ce-ar fi dacă am avea şi noi, românii, o "Zi a Costumului Tradiţional". O anumită zi din an în care toţi cei ce iubesc sufletul românesc să se îmbrace, pe stradă, la slijbă, la biserică ori la spectacol, în straie naţionale româneşti. Ba, aş zice, de ce nu două zile – una a costumului de vară, iar alta a straielor de iarnă.

Şi, ca să nu fie stânjenită de uzanţele fiecărei slujbe, aceste zile ale conştiinţei identitare ar putea foarte bine fi în două duminici.

Pe când o duminică a străzilor pline de motivele şi cromatica armoniilor primordiale?

F. C.

SACALII CORUPTIEI

(continuare din pag. 1)

ţinuare poporul prin cele mai rafinate falsuri, excrocherii, perfide aranjamente şi neruşinate alianţe. Lupta împotriva corupţiei este asemeni unei prostituate obscen dezgolite, care se vinde oricui, gălăgios se destrăbălează, furînd şi arătînd cu degetul către alţii. Ea nu este decât praful aruncat în ochii noştri, farmazonii politici, care îşi trăiesc din plin lăcomia şi desfrâul cărnii, precum şacalul hulpav care înghite pe nemestecate hoitul.

DINCOLO DE TRESELE MILITARE...

Sorin ANDREI
Alexandria - Teleorman

Aflăm cu consecventă periodicitate, despre oameni ai legii, funcţionari publici, despre care se ştie că sunt apolitici, dar care sunt supuşi diverselor presiuni politice, despre poliţişti şi jandarmi umiliţi în fel şi chip de către cei mai josnici infractori, despre gardieni publici cărora li s-a smuls arma din mâna şi apoi au fost bătuţi bestial exact de către cei pe care aceştia ar fi trebuit să-i aresteze, şi câte şi mai câte trăsnăi de genul acesta.

Pe zi ce trece, cetateanul roman se incarca cu tot mai multa aversiune fata de justitia ultra-corupta din propria-i tara. Daca, insa, la nivel de parchet si tribunal, implicarea politicului este tot mai vizibila, ce ne facem cu incapacitatea de actiune a agentilor stradali, indiferent din ce structuri, mai mult sau mai putin militarizate, ar face parte acestia? Nu toti cetatenii au nevoie, din fericire, pe parcursul vietii, de sprijin din partea unui procuror, sau a unui judecator dar, absolut toti avem nevoie imperioasa de liniste si siguranta pe strada, in parcuri, in mijloacele de transport in comun, iar acest deziderat al nostru depinde in mare masura de profesionalismul agentilor de strada si de capacitatea lor de a contracara, ba mai mult, de a preintimpina eventuealele abateri de la normele legale de convietuire sociala.

Aici este si cheia problemei: daca din punct de vedere al pregatirii profesionale a acestora, in Romania nu exista, deocamdata, prea mari neajunsuri, exista insa mari probleme legate de "neputinta" acestor agenti de a actiona in forta atunci cind, sigur ca da, este nevoie sa se actioneze in forta. Se pare ca aceasta neputinta deriva din legile speciale care reglementeaza activitatea jandarmilor, politistilor, gardienilor publici, sau mai nou politiei comunitare, si a altor colegi de-ai lor, care au ca atributii mentinerea ordinei si linistei publice.

Sint tot mai multi romani care stiu din diverse surse, dar in special din deplasarile pe care acestia le-au facut prin Europa, si nu numai, cum actioneaza politistii in statele capitaliste, acolo unde democratia troneaza de zeci si zeci de ani. Sint cazuri in anumite astfel de state cind individul care a facut o singura miscare dupa ce a fost somat sa se opreasca, este impuscat in plin (nu neaparat mortal); sint cazuri cind, conducatorul auto oprit pe dreapta, asteapta contactul cu politistul stind cu miinile intinse la vedere pe bordul masinii; sint sute de cazuri, in special in Statele Unite, cind politia a facut adevarate ravagii in rindurile infractorilor, datorita imprudentei acestora din urma, de a ataca, sau ucide un lucrator al legii; exista renumitul caz al Angliei unde politistul, de regula, nu mai poarta arma datorita faptului ca nu mai are nevoie de ea. Prin simpla lui prezenta calmeaza spiritele si toti indivizii respecta "dispozitiile" acestuia.

Cum au reusit, oare, aceste regimuri super-democratice sa confere atit de multa putere agentului de strada si, imlicit, atit de mult dorita siguranta a cetateanului? Sa fi realizat aceasta prin punerea in practica a vorbei lui Napoleon: "arta politiei consta in a pedepsi cu severitate, pentru a nu pedepsi prea des"?

Si noi, romanii, avem un proverb care se potriveste ca o minusa situatiei actuale prin care trec oamenii legii: "din lemn de stejar, si cruce si ciomag." Prin aceasta vreau sa spun ca nu trebuie sa se ajunga cumva la extrema cealalta, adica la situatia in care politistul intii trage si dupa aceea someaza. Doamne fereste dar, nici aceasta situatie in care se complac ei acum, e clar ca nu va duce la nimic bun in sensul sigurantei cetateanului.

În urma cu ceva vreme, intr-o comuna obscura dintr-un judet obscur al acestei inca napastuite tari, s-a petrecut inca un caz in care un politist a fost injunghiat de un dement. Norocul lui, al politistului, ca a fost o rana usoara si ca a scapat cu bine dupa doar citeva zile de spitalizare, dar putea sa fie ranit mult mai grav sau, cine stie, poate chiar ucis. In astfel de cazuri, justitia romana ii mai condamna, bineinteles cu multa clementa, pe potentialii criminali, pe care-i trimite la "scolarizare" intr-un penitenciar, in ideea de a lua lectii de la adevaratii mentori, gen Miron COZMA care, in calitate de detinut ii bate pur si simplu pe gardienii pusi sa-i struneasca, intr-un anumit fel, pe detinuti. Ce stat de drept este acesta? In care din statele U.E. gardienii mai sint batuti de detinuti? Personal, nu ma indoiesc de faptul ca, infractorul care l-a injunghiat pe acest agent de politie, va iesi destul re repede din puscarie, si aproape sigur va fi mult mai indirjit in ura sa fata de lege si de reprezentantii ei, decit era atuni cind a "intrat".

Sa nu uitam prea notoriul caz "Fane Spoitorul" care taie cu sabia mina unui politist, politist care, probabil, scrie si acum note explicative legate de eveniment, iar tiganul criminal care, conform unor vinduti reprezentanti ai justitiei romane, era in legitima aparare, nu a facut altceva decit s-o-ntinda catre Canada pentru a organiza si acolo diverse atacuri banditesti.

Teroarea nu se stirpeste, stimati concetateni, cu spiritul, ci tot cu teroare. Aceia dintre noi care, din false considerente umaniste, nu accepta aceasta, din pacate, cruda realitate,. nu fac altceva decit sa se autoamageasca.

Ce masuri educationale ar putea da roade asupra unui individ de 47 de ani care loveste cu cutitul, pe la spate, un politist in exercitiul functiunii?

Ce masuri educationale i-ar putea corija pe acei indivizi bucuresteni care, in urma cu ceva vreme, au injunghiat un jandarm intr-un plin autobuz local, pentru "indrazneala" acestuia de a riposta cind i s-a bagat mina in buzunar, iar in momentul in care sutii au sarit din respectivul mijloc de transport in comun, i-au amenintat, cu cutitele la vedere, si pe ceilalti calatori spre a nu "transpira" cumva, ceva? Sa fim seriosi.

Daca printre civili mai exista naivi care vor continua, probabil, sa subscrie la masurile educationale clemente, umaniste, mai nou europene, prin care, vezi Doamne, pot fi corijati criminalii, nu acelasi lucru se va-ntimpla si cu politistii, jandarmii, etc, care stiu foarte bine ca, pina nu se vor lua masuri ferme si uneori destul de dure impotriva infractorilor, acestia din urma vor prolifera, iar cetateanul ahtiat dupa un trai linistit si sigur, ii va injura in permanenta chiar pe ei, pe cei angajati pentru a pastra ordinea si linistea publica.

Dar, parca nu e vina lor pentru faptul ca fenomenul infractional nu poate fi stapinit. Ei isi doresc aceasta, dar nu au pirghiile legale necesare si nici nu sint incurajati in sensul acesta.

Haideti sa incepem sa-i lasam pe politisti sa lucreze. Haideti sa le oferim posibilitatea legala sa traga atunci cind trebuie sa traga, si sa nu-i mai tremure mina cu pistolul indreptat spre nori, gindindu-se ca daca va trage un foc va trebui ca luni de zile sa explice sefilor sai cum de si-a permis aceasta. Haideti sa le dam posibilitatea sa atace in forta atunci cind este nevoie, si se se simta aplaudati de cetateni atunci cind rezolva un caz mai special si nu sa fie huliti si amenintati. Nu va exista ordine si disciplina pe strada, decit numai atunci cind politistul va fi respectat, dar la aceasta concuram, intr-o foarte masura, si noi, cei din spatele treselor militare.

Din pacate, insa, in marea noastra majoritate, noi sintem lasi. Nu ne-am implica in salvarea unui politist aflat in impas sau, si mai grav, in salvarea unui confrate de-al nostru atacat de infractori, in ruptul capului. Nu stim nimic, n-am vazut nimic. Lasitatea ne caracterizeaza intr-un mod atit de pregnant incit, sint voci care sustin ca ea a devenit o gena a Poporului Roman.

Altii vin si spun ca, de fapt, neimplicarea generala a romanilor, nu este o stare de lasitate, ci una normala, fireasca.

Eu unul nu cred aceasta. Nu cred ca un neam latin ar trebui sa se limiteze doar la a privi la tv. si apoi la a injura si sudui prin casa. Cred ca ar trebui sa aibe o atitudine mult mai ferma, mult mai transanta si mult mai implicata, in absolut toate problemele care, intr-un fel sau altul, ii influenteaza,

(continuare în pag. 5)

Despre învăţământul românesc

Situaţia învăţământului românesc nu este una de *criză*, deoarece nu avem de a face cu o reflecţie asupra propriei meniri sau cu o autoanaliză a propriilor realizări sau eşecuri. Aici avem de-a face cu un *dezastru*.

De 16 ani asistăm, cu ocazia instalării fiecărui nou ministru al "educaţiei naţionale", la "schimbarea schimbării" tuturor liniilor politice ale ministerului, la modificarea structurii anului şcolar, la încărcarea cu atribuţiuni pur birocratice ale cadrelor didactice şi nu în ultimul rând, la aglomerarea, dincolo de orice limite ale înţelegerii, a programelor şcolare.

Aşa numitul învăţământ "formativ", care ar fi trebuit să pună accent pe dezvoltarea capacităţilor cognitive ale elevilor şi studenţilor, se reduce doar la imperativul însuşirii mecanice a unui volum foarte mare de informaţii, necesare în primul rând pentru susţinerea examenelor finale, - în special ale celor de bacalaureat. Disciplinele care pun acent pe dezvoltarea gândirii: matematica, logica, filosofia, sunt şi aşa prea puţine (şi ne luate în seamă...) pentru a conpensa lipsa exerciţiilor mentale, atât de necesare pentru dezvoltarea unei personalităţi cu potenţial raţiocinativ. Mihai Eminescu, în notiţele cuprinse în volumul XV al operelor sale: *Fragmentarium*, constata cu amărăciune că " Sistemul instrucţiei noastre, neîntemeindu-se pe *priceperea* obiectelor predate, ci pe memorarea de regule abstracte şi de cuvinte, copilul n-are niciodată acel repaos al creierului, care consistă tocmai în întrebuinţarea sau simultană, sau consecutivă, pe rând, al facultăţilor. Cine voieşte să înveţe mult trebuie să înveţe multe, precum cel ce vrea să mânânce mult trebuie să mânânce multe, de toate. Partea lexicală a limbelor, limbile înşile au a face mai mult cu memoria; acolo ea va şi trebui înhămată. Dar, mântuind cu lecţia de limbă, el trebuie să esercite altă facultate şi pe cealaltă s-o lese să se odihnească. Deci matematica trebuie să fie predată astfel încât să aibă a face numai cu facultatea judecăţii.Dar la facultatea judecăţii lucrul stă altfel decât la cea a memoriei.

Memoria no are a-nţelege de ce cutare sau cutare lucru se cheamă *astfel* şi nu altfel franţuzeşte sau englezeşte, pe când judecata trebuie să ştie de ce conclude astfel şi nu poate conclude altfel. De aceea ea trebuie să opereze cu idei sigure, de aceea în privirea judecăţii trebuie pur şi simplu stabilit ca regulă, de la care nu-i permis nimăruia să se abată: nu vei da copilului să opereze decât cu lucruri pe care le-au înţeles pe deplin. Pe deplin, fără umbră de îndoială, fără umbră de nesiguranţă. L-a ştiinţele ce SE memorează (respective la partea lor, care se memorează), cartea-i tot, pedagogul nimic. La ştiinţele (respective la părţile lor) care cer dezvoltarea judecăţii copilului cartea trebuie alungată din şcoală ca un ce periculos, căci pedagogul e-aicea tot." (*fragmentul* 2258)

Ori actualul sistem, indiferent de culoarea politică, a ignorat cu totul nu doar metodologia predării conţinuturilor, a materiei ca atare, ci mai ales - şi în mod sistematic - şi-a afirmat *dispreţul* faţă de profesorul de la catedră. Această atitudine iresponsabilă a avut ca urmare subminarea unui *model social*, al unui actor al societăţii tradiţionale româneşti cu un rol extrem de important în educarea tinerelor generaţii. O vorbă populară spune că trei sunt aceia care, prin munca lor, formează „luminătorii" neamului românesc: **Preotul**, **Medicul** şi **Profesorul**. Faptul că politicienii noştrii îşi permit să-i trateze pe profesori ca pe nişte „cerşetori" nu ne miră, în măsura în care „orice canalie care a deprins trei buchi franţozeşti la Paris aspiră de a se face aici în ţară cel puţin ministru." – după cum constata Mihai Eminescu în fragmentul mai înainte amintit.

Afirmam la începutul acestui articol faptul că avem de-a face cu un dezastru şi nu cu o criză a sistemului de învăţământ. Principalul argument în favoarea susţinerii acestei teze este acela că aici nu este afectat, pe termen scurt sau lung, corpul profesoral în principal şi nici nu este vorba de disfuncţionalităţi trecătoare şi remediabile „din mers" ale sistemului ca atare; aici este vorba de distrugerea intelectuală şi morală a unor întregi generaţii de elevi şi studenţi.

Deci avem de-a face cu o problemă *de principiu*, dacă se doreşte *idiotizarea* tinerei generaţii prin „şcoală" – atunci este foarte grav, deoarece această activitate implică un set de politici educaţionale promulgate de guvern şi puse în practică prin intermediul Ministerului educaţiei, care ar avea ca scop obţinerea unor generaţii întregi de tineri incapabili de critică, incapabili de a lua atitudine politică în cunoştinţă de cauză şi mai ales aproape cu totul lipsiţi de cultura cea mai elementară. Să zicem însă că acest scenariu este unul fantezist, sau *lipsit de probe*. Rămâne însă, ca o dovadă de necontestat, calitatea intelectuală scăzută şi nivelul cultural precar al marii majorităţi a absolvenţilor de liceu (cu sau fără bacalaureat...), sesizate în repetate rânduri prin intermediul mass media. Volumul prea mare de informaţii din cadrul programelor de învăţământ şi calitatea cel puţin îndoielnică a acstora au condus la imposibilitatea parcurgerii *reale* a materiei de către profesori, în condiţii optime, şi la neputinţa tinerilor de *a înţelege* şi de a ţine pasul cu ritmul alert al predării.

Un alt aspect este eliminarea treptată a **cărţii** din activitatea şcolară şi înlocuirea acesteia cu *informaţia digitală*. Calculatorul are în mod evident rolul său în învăţare, mai ales atunci când ne furnizează acele informaţii la care nu putem avea acces imediat, oferindu-ne datele necesare în timp real. Volumul mare de informaţii trebuie filtrat însă tot cu ajutorul *minţii umane*, pentru a alege acele date care sunt folositoare scopului propus. Lectura unei cărţi este cu totul altceva decât parcurgerea unui set de informaţii pe internet; din punct de vedere neurologic avem de-a face cu zone diferite ale activităţii cerebrale - atunci când citim o carte şi atunci când vizualizăm imagini pe calculator.

Dacă sistemul de învăţământ nu va a-vea *voinţa* de a schimba orientarea ac-tuală a politicilor educaţionale şi această situaţie, care şi aşa durează de foarte mult timp, se va perpetua, *consecinţele* vor fi dintre cele mai grave; asta în cazul în care „scenariul fantezist" (care se con-turează însă în mintea din ce în ce mai multor intelectuali...) propus de noi nu coincide cu un nou „ideal educaţional": elevul incult şi „aproape" semianalfabet.

Prof. Dr. Cosmin DUMITRESCU

Ca o lacrimă de sânge,

A căzut o stea...

VASILE BLĂNARU FLAMURĂ

Redactorul-şef de onoare al „Buciumului", scriitorul şi ziaristul Vasile Blănaru (alias Cezar Flamură), a trecut la Cele Veşnice în seara de 3 martie, la vârsta de 93 de ani.

Cel care a fost pentru redacţia noastră mentor şi model de gazetar naţional-creştin a fost condus pe ultimul drum, alături de familie, de camarazii de credinţă, care l-au iubit şi stimat.

Vasile Blănaru este unul din puţinii scriitori care, după 1989, au dovedit că, într-adevăr, posedau o « literatură de sertar ». În condiţiile în care 45 de ani nu a avut dreptul să publice, în 1990, scotea la lumină zeci de manuscrise, redactate în secret şi ascunse de vigilenţa Securităţii în podul casei unor nepoţi din Câmpulung Moldovenesc. Cu atât mai apreciabil este curajul acestui om, cu cât, după 1948, a purtat 12 ani lanţurile grele ale condamnării politice în închisorile comuniste. Ce vină purta însă acest tânăr, pentru a fi condamnat la moarte şi ţinut 804 zile în lanţuri, în celula nr. 0 a Jilavei, aşteptînd în fiecare clipă executarea pedepsei (ulterior a fost comutată). Acuzaţia oficială era aceea de "insurecţie armată". În realitate, vina acestui om consta în faptul de a fi înfiinţat în 1923 o organizaţie a Frăţiilor de Cruce în Liceul "Dragoş Vodă" din Câmpulung, motiv pentru care atunci a fost eliminat din liceu. Absolvent al Academiei de Artă Dramatică şi Cinematografie şi al Facultăţii de Istorie din Iaşi, avea să devină, în 1937, asistent de regie la Teatrul Naţional din Bucureşti, sub direcţia lui Liviu Rebreanu şi subdirector general al societăţii *Filmul Românesc*. În 1929 participase, la primul congres legionar la Iaşi, iar în 1931 şi 1932, la campaniile electorale ale Partidului "Garda de Fier" în judeţele Neamţ şi Tutova. În anii 1930, a colaborat la revistele Iconar, Buna Vestire, Cuvântul, Libertatea, Vremea şi Sânziana. Este perioada când a căpătat pseudonimul « Cezar Flamură », de la chiar Corneliu Zelea Codreanu, căruia îi era frecvent însoţitor în peregrinările pe Rarău. În 1939 îi apare volumul de poezii, « Talazuri », cu o prefaţă în versuri de Victor Eftimiu, de care l-a legat o bună prietenie, în ciuda diferenţelor de vârstă şi de orientare politică. Între 1943-1944, a fost reporter pe frontul de est pentru Secţia de Propagandă a Marelui Stat Major. În această perioadă a semnat în *Curentul, Universul şi Timpul*.

Această carieră de invidiat şi activitatea politică anticomunistă îl făceau indezirabil regimului de după 1945. Într-o epocă în care procesele politice se fabricau la comandă, Vasile Blănaru a trebuit să "plătească".

Cele 6 volume de memorialistică şi culegerea de versuri « Crini printre zăbrele » au răzbunat după 1989 destinul frânt de lanţuri al acestui bărbat. De asemenea, imediat după Revoluţie s-a implicat fără rezerve în reorganizarea foştilor luptători în Rezistenţa Anticomunistă. În 1993 a participat la fondarea Partidului « Pentru Patrie » şi Fundaţiei « Buna Vestire », iar cărţile le-a publicat cu eforturile financiare ale propriei familii.

Buciumele vor fi sunat a jale peste Rarăul său drag în duminica însorită în care camarazii i-au cântat, înaintea coborârii în lăcaşul de veci, « Imnul luptătorilor căzuţi ».

Fie-ţi drumul lin şi luminos, Bădie ! Dumnezeu să te odihnească în pace ! **(F. D.)**

La închiderea ediţiei primim trista veste a plecării dintre noi a d-nei Safta Grecu (n.1917), soţia luptătorului Aurel Popa şi sora distinsului şi venerabilului nostru camarad, d-l Gheorghe Grecu. Colegii din Partidul "Pentru Patrie" sunt alături de îndurerata familie în această grea pierdere. ***Redacţia***

GETA ANGHELESCU (CREŢU)

A plecat aşa cum a trăit şi cum ne obişnuisem să o ştim. Cu eleganţa şi grija, parcă, de a nu supăra pe cei din jurul său. La datorie, până în ultima clipă, consecventă crezului îmbrăţişat încă din tinereţe.

Născută în 1914, într-o familie de bucureşteni, s-a încadrat în timpul liceului în organizaţia anticomunistă de tineret « Frăţia de Cruce », în care fratele său Gheorghe Creţu activa deja.

În 1938 cunoaşte, împreună cu întreaga familie, abuzurile regimului totalitar al lui Carol II. După ianuarie 1941, asupra familiei Creţu se abate urgia asmuţită de regimul unui general dement asupra a mii de familii de români. Fratele său, Gheorghe Creţu este condamnat şi executat la Jilava, în lotul colonelului Zăvoianu. Geta Creţu este şi ea condamnată la temniţă grea de Curtea Marţială din Bucureşti. Una din învinuiri era colectarea, împreună cu camarazii, de monezi de argint, din care erau confecţionate mărţişoare, spre vânzare, banii fiind destinaţi fondului de ajutor al celor din închisori.

Eliberată după 23 august 1944, cunoaşte o scurtă perioadă de libertate. După 1948 este din nou arestată şi condamnată, împreună cu părinţii săi. Camaradele şi-o amintesc din perioada detenţiei ca pe un exemplu de integritate şi verticalitate morală. Inflexibilă la compromisuri, dar purtându-se permanent cu o dragoste şi bună cuviinţă ce făceau parte din fiinţa dumneaei, a reprezentat un reper şi un sprijin pentru multe deţinute politic, în acele vremi de restrişte.

După eliberare s-a căsătorit cu Constantin Anghelescu, vechi luptător, cu aproape 20 de ani de temniţă grea la activ. Geta Anghelescu a fost un model de soţie într-o familie guvernată de dragostea şi armonia creştină.

Pentru noi, tinerii care am venit în această organizaţie, d-na Geta Anghelescu a fost de la început un suflet cald, apropiat, între noi şi d-sa stabilindu-se imediat acel ataşament caracteristic legăturilor sufleteşti din cadrul unei familii. Atunci când grijile şi supărările vieţii ne întunecau frunţile, găseam mereu în zâmbetul şi firea voioasă a d-nei Geta lumina şi puterea necesare unui nou început. Dânsa, cu anii de temniţă în spate, avea forţa de a ne reda nouă, celor tineri, echilibrul...

De multe ori am fost întrebat: ce mă face să activez de atâta timp într-un partid mic (încă !...), în afara peocupărilor veroase de realizare şi parvenire individuală, ce domină societatea ultimului deceniu. Am răspuns mereu: calitatea unor oameni pe care i-am cunoscut aici. D-na Geta Anghelescu va fi mereu unul din aceşti oameni. Încă de la întemeierea P.P.P., s-a angajat, împreună cu soţul său, cu toată fiinţa în această organizaţie. Primul sediu oficial al Partidului a fost în casa d-ei. Contribuţiile familiei Anghelescu la fondul de construcţii al Sediului Central au fost copleşitoare. Fiinţa d-ei era o permanenţă în Sediul nostru, şi nu a fost bătălie, fie electorală, fie reînscrierea partidului, în care, în ciuda celor 90 de ani, să nu aibă un aport substanţial.

Acum, după ce trupeşte a plecat dintre noi, fie ca dăruirea, credinţa şi puterea d-ei de dragoste să ne fie mereu exemplu în drumul nostru. Dumnezeu să o odihnească în pace ! **(Mihai M.)**

MIHAI ŞUŞNEA

Ne-a părăsit într-o zi de sfârşit de ianuarie, când însă şi stihiile firii păreau că se frâng sub restriştea viscolului.

Fire pe cât de meditativă, pe atât de inimoasă, camaradul Mihai Şuşnea a fost una din acele existenţe fulgerătoare, ce lasă în urma lor amintirea unui suflet cald, dominat de dragoste şi dorinţa de a făptui.

Biblioteca Partidului, pe care şi-o alesese ca deziderat, nu a mai putut fi concretizată. Boala necruţătoare l-a răpus când trupul 'i-era încă verde, iar sufletul năvalnic ca în anii tinereţii.

Dumnezeu să te odihnească în pace, frate Mihai ! **(F. C.)**

Calendarul popular

Ioana MAZILU

Omul modern, aproape desprins definitiv de comunitatea tradiţională, are o sumă de aşteptări, care decurg din înseşi golurile fiinţei sale interioare.
Unul dintre aceste mari lipsuri este legat de ceea ce numim pe scurt "calendarul popular", rubrică ce se regăseşte în multe ziare, cuprinzând câte o scurtă prezentare a obiceiurilor care punctau viaţa societăţii tradiţionale. Aceste informaţii, cu mici deosebiri, le veţi găsi în literatura de specialitate, consemnate cu mai multă sau mai puţină acurateţe, în urma unor cercetări de teren efectuate majoritar în satele României începând cu a doua jumatate a secolului XIX.

O astfel de rubrică a figurat în planurile redacţiei noastre încă de la începutul apariţiei Buciumului, însă raţiuni de spaţiu şi timp au facut ca ea să nu fie până acum o prezenţă constantă. Nu pot spune că va fi un nou început, ci în acelaşi stil de luptatori în marş, o modestă încercare de aducere aminte. Şi, în acelaşi timp o provocare pentru cititori.

Cei mai mulţi dintre noi avem nostalgia unei alte lumi, a unei alte societăţi, pe care, de cele mai multe ori, avem tendinţa să o idealizăm. Cunoaşterea ei este ea însăşi mai dificilă, percepţia timpului şi spaţiului find astăzi cu totul alta.. Societatea tradiţională avea o ordine proprie, care decurgea în primul rând dintr-o rezonanţă existentă între ritmurile fireşti ale creaţiei şi viaţa omului şi a celorlalte vieţuitoare. Ceea ce, din păcate, nici măcar pentru satul românesc de astăzi nu mai este valabil. Existenţa se desfăşura ciclic, perioadele fiind delimitate de sărbători, de zile cu semnificaţii rituale şi practice, într-o îmbinare firească de creştinism şi reminescenţe precreştine acordate, mai mult sau mai puţin la sublimările spirituale impuse de acesta.

În societatea tradiţională, factorul reglator era obiceiul, un dat prescris prin tradiţie. Din raţiuni didactice, specialiştii le-au împărţit în mai multe categorii: obiceiuri din ciclul vieţii(naştere, nuntă, moarte) şi obiceiuri din ciclul calendaristic. Fără îndoială că înaintaşii noştri nu aveau trebuinţă de asemenea împărţiri. Ei ştiau că "aşa se face", "aşa e bine", cunoşteau sau nu o motivaţie şi mizau obligatoriu pe un anumit efect. Desfăşurarea unui obicei presupune anumite cadre tradiţionale, anumiţi actori, anumite secvenţă rituale, un scenariu riguros ce se transmitea în mod nescris şi în anumite cadre bine determinate. Şi deasemenea, fiecare zonă avea particularităţi locale şi influenţe, cu diferenţieri mai mari sau mai mici.

Nu se poate insista aici, dar această ruptură brutală a firului tradiţiilor româneşti (şi nu numai) se datorează în primul rând comunismului, dar şi altor forţe cu cam aceleaşi intenţii. În mare, ştim cu toţii că distrugerea societăţii tradiţionale nu a fost un proces firesc ci în mare parte programat.

Pentru noi, această lume este echivelentă deja cu lumea lui "a fost odată ca niciodată", formula cu care încep poveştile. Ei, bine, "dacă n-ar fi, nu s-ar povesti", această simplă incantaţie, un pic ciudată, are la modul practic o funcţie foarte concretă în plan spiritual. Pentru că, această lume, pe care o căutăm , deseori cu disperare, există, căci altcum, nu s-ar povesti, . Existenţa ei, fragmentată în plan concret, cere un efort de recuperare. Un efort individual şi colectiv, un necesar efort de anamneză, de regăsire de sine.

Cum mai funcţionează astăzi obiceiul?În sate au rămas doar fragmente. Fragmente de scenarii, care şi-au pierdut semnificaţia. S-a modificat mediul, actanţii, structura, categoriile de vârstă, pregătirea profesională şi ocupaţională, a intervenit televizorul, cablul, mass-media... Astăzi, nu societatea este cea care mai reglementează desfăşurarea obiceiului, ci indivizi izolaţi, de cele mai multe ori care au trecut prin şcoli superioare, profesori, dascăli, preoţi care organizează grupuri mai mult sau mai puţin autentice, în scopul preluarii şi perpetuării unor obiceiuri locale. O modalitate destul de diferită cea a funcţionării obiceiului în societatea tradiţională.
În oraşe, situaţia este şi mai amestecată. În primul rând, oraşul este un amalgam de populaţie venită din toate colţurile ţării sau chiar ale lumii. Timpul acestor oameni este excesiv rigidizat de orele de serviciu, structura lui fiind marcata doar de week-end şi concediu. Fiecare individ mai are o suma de amintiri, din care se mai recompun câteva obiceiuri, perpetuate şi acelea dintr-o nostalgie a originilor şi nesupuse presiunii de realizare de către nici un sistem, ci mai degarbă, disoluţiei de catre factorul timp şi materie.
În ultima vreme, graţie mijloacelor moderne de popularizare şi persuasiune, atât de înfipte în miezul vieţii noastre, dictează în primul rând comercialul. Trăim într-o lume preocupată de a crea ceva care să se vândă, şi acest ceva vandabil satisface în primul rând instinctele primare ale fiinţei. Spre exemplu, în cazul aşa zisei sărbători a îndrăgostiţilor comerţul mizează pe percepţia brută, directă şi materială. Să ne mai mirăm că nu mai satisfac vechile reprezentări şi manifestări legate de Dragobete şi învierea naturii, al căror simbolism cere un efort de regasire şi retrăire a unei dimensiuni mai puţin materiale?
În măsura spaţiului disponibil, vom încerca să aruncăm o privire asupra acestui miez uitat al fiinţei româneşti,

Faur, Făurar, denumire pe care doar calendarul religios o mai păstrează, dintr-un conservatorism taxat deseori de curentul „potrivnic", este legată de meşterii fauri care-şi ascuţeau sau confecţionau fiarele sau cuţitele de plug înaintea începerii sezonului agrar. Asemenea naturii, omul trecea în alt registru al activităţii sale care avea un curs similar cu ritmul naturii, dictat de specificul fiecărei perioade. În februarie se cam terminau şezătorile şi distracţiile din zilele lungi de iarnă. Fără îndoială că mulţi dintre noi nu mai ştiu ce este aceea o şezătoare şi n-ar fi rău să ne amintim, întrucât acest sistem de muncă amestecat cu bună dispoziţie a fost una dintre „instituţiile" prin care s-au perpetuat secole valorile muncii şi ale creaţiei româneşti.

Calendarul popular este o ţesătură foarte preţioasă de fire care urmăresc viaţa naturii, a vieţuitoarelor, îmbinare de reminescenţe mitice cu reprezentări creştine. Există un calendar al muncilor agricole, un calendar al viei, al păsărilor migratoare şi nemigratoare, un calendar al contactelor simbolice între lumea de aici şi lumea de dincolo...În această perioadă de trecere de la iarnă (patronată de lup, reprezentare hivernală) la vară (stând sub semnul calului, simbol solar) sunt zile consacrate începerii ciclului vital al naturii. Erau „ţinute anumite zile" (acest termen presupune diverse modalităţi: ajunare, împărţire de pomeni, stropire cu aghiasmă sau tămâiere, întreruperea activităţilor casnice:"**Trifonul viilor**", **„Haralambie de pe boale"**, **Sf. Vlasie**(protector al păsărilor şi al femeilor gravide) Tot acum(10 februarie) zice-se că „li se deschidea ciocul la păsări şi încep a cânta". Erau apoi sărbători ale păsărilor, nemigratoare şi migratoare care conturau cu precizie un desfăşurător al începutului de primăvară. În acele vremuri bietele păsări nu purtau povara viruşilor cu care tot omenirea le-a procopsit spre împlinirea unor pedepse...Apoi, se organizau petreceri (**„Arezanul"** sau **„Gurbanul viilor"**, **Dragobetele**,etc)

Calendarul agricol presupunea pregătiri care se făceau în toată perioada sau în anumite zile(cum ar fi la Sântoader). Se repara, se verifica pugul, se încheiau înţelegeri între vecini sau rude. Scoaterea rituală a plugului coincidea cu sărbătorirea Anului Nou, când se trăgea simbolic prima brazdă.

(continuare în pag. 11)

IOAN GAVRILĂ OGORANU
O alternativă politică

"Ziceam atunci, acolo, în munţi, că atunci când va veni biruinţa, ne vom da deoparte şi vom lăsa oamenii politici să se ocupe de ţara asta. Şi cam aşa am făcut. Şi vedeţi unde şi cum merge ţara. Parcă toate puterile iadului s-au îndreptat asupra noastră. Pe lângă cele vechi, pe care le-am cunoscut – ateism, răutate, vânzare de frate şi lucruri sfinte – au venit altele acum. Parcă o religie pe dos am primit-o noi, românii, şi o îndeplinim întocmai. (...) Oare ce-i a-ceea ca milioane de români să plece din ţară sau ca cineva să-şi adune avere din munca altora? Oare faptul c-avem atâţia copii morţi încă înainte de naştere, atâţia copii ai străzii, când în ţara noastră sunt mai îngrijiţi câinii decât copiii, oare nu-i al doilea păcat strigător la cer? Şi dacă e trecută acum la legi prostituţia şi ridicată la rang de onoare şi de mândrie homosexualitatea, care n-au fost cunoscute la noi până acum, oare nu-i ceea ce nici nu ne puteam închipui ? Am adus de la toate colţurile lumii tot ceea ce a fost rău şi nu e nevoie ca, în ţara asta, cineva să se ridice şi să înceapă o îndreptare sub toate aspectele ?

Nu aspectul material e cel mai important. Dacă suntem lipsiţi material, se datorează faptului că sufletul nu-l avem aşezat cum trebuie. »

NOUL ELDORADO

Asistăm, de câteva luni, neputincioşi – sau nepăsători ! – la propagarea imaginii companiei Gabriel Resources la televiziune. Un clip publicitar care prezintă peisaje dezolante, ruine şi halde de steril, cu pretenţia de a reprezenta Roşia Montană, în încheierea căruia, o voce arogantă afirmă, cu suficienţă: "Gabriel are soluţia !"

Care soluţie? Lacurile de decantare cu cianură de sodiu, care la peste 15 grade Celsius se evaporă, ajungând astfel la sute de km distanţă? Ca să nu mai discutăm de distrugerea iremediabilă a unor vestigii istorice unice în lume. Iar după tot acest dezastru, statul român se va alege cu 2% din profturile extrase de compania concesionantă. Un fel de bacşiş derizoriu !

Nimeni nu ia vreo atitudine, pe nimeni nu interesează că în spotul publicitar sunt colportate aspecte false despre comunitatea de la Roşia Montană.

Acum, de câteva săptămâni, Gold Corporation a schimbat clipul. Câţiva bătrânei se plâng că nu au medic, farmacii, condiţii de trai, în fine. Ceea ce nu spun pateticii moşnegi este că cele reclamate de ei sunt tocmai efectul izolării la care această zonă este supusă de ani de zile. Mai exact, de când, în surdină, Radu Berceanu, pe atunci ministru al Industriilor, a semnat primele acorduri cu Gold Corporation, deschizînd astfel drumul dezastrului preconizat în inima Apusenilor. De atunci Roşia Montană este un «oraş închis», iar localnicii au fost astfel ani de zile presaţi să vândă. Ce ? Casele, pajiştile, pădurile, cimitirele şi oasele strămoşilor.

Orice alternativă de dezvoltare durabilă a zonei, cum ar fi turismul rural, considerat atât de compatibilă cu cadrul natural şi etnografic de la Roşia, a fost lipsită de acces în zonă. Este vorba, aşadar, de o politică de izolare.

Iată însă că cineva avut tăria să prezinte şi faţa reală a Roşiei Montane. Şi chiar cu succes.

Circa 400 de persoane au participat în Cluj-Napoca, pe 9 februarie 2006 la vizionarea documentarului "Noul Eldorado", al regizorului maghiar Tibor Kocsis. Acest documentar, distins cu numeroase premii la festivalurile de profil din lumea întreagă, prezintă povestea localnicilor din Roşia Montană, ale căror vieţi stau în calea goanei după aur.

Fondurile obţinute din vânzarea de bilete şi materiale promoţionale vor fi utilizate pentru organizarea FânFest 2006. (F. Dobrescu)

(continuare din pag. 12) Pe vremuri, calendarul era plin de „moşi", dintre care au supravieţuit măcar cei corespunzători celor patru anopimpuri. **Moşii de iarnă**, care se ţin în sâmbăta Lăsatului sec de carne, împreună cu cei de Sânmedru au rămas „moşii mari". Tot de această pomenire şi legătură firească între lumi, pe care mentalul colectiv a păstrat-o, se leagă şi focurile de **Mucenici** (9 martie) când, pe lângă focurile aprinse disdedimineaţă prin curţi şi grădini se puneau scaune unde se odihneau sufletele celor duşi, venite să petreacă Anul Nou alături de rudele de aici. O duioşie, o blândeţe a comunicării dintre lumi, trecută un pic cu vederea de canoane şi poate înfierată de creştinii mai riguroşi. O parte din scenariul ritual a supravieţuit: prepararea alimentelor rituale: sfinţi, sfinţişori, brăduţi, mucenici, purificare prin stropire cu apă sfinţită, aprinderea focurilor prin curţi, grădini, prin faţa caselor, pe câmp şi, mai cu seamă, beţia rituală. Altele s-au pierdut sau au fost reinterpretate sau legate de alte date: deschiderea mormintelor şi a Porţilor raiului, protecţia magică-înconjurarea cu cenuşa provenită de la focurile aprinse, bătutul pământului cu maiurile pentru scoaterea căldurii şi alungarea frigulu i(se mai practica la **Sfântul Alexie**-17 martie, **Alexie Caldu**)... Era apoi acel colac **„Uitata"**, pentu toţi morţii nepomeniţi de peste an, pe care ar trebui să-l transformăm în obligaţie naţională. Şi la sat şi la oraş e un abur dulce aromat de amintire şi o blândă înţelegere şi acceptare a trecătoarei noastre vieţi.

Erau apoi aceste sărbători şi zile înviorate de **practici „cosmetice"** rituale situate la graniţa dintre material şi spiritual, înclinând către o frumuseţe plasată în orizontul semnificaţiilor mitice, imateriale: apa din zăpada de la **Dragobete** era strânsă de fete şi femei născută din zâmbetul zânelor şi dădea strălucire feţei celei care o folosea... La Sântoader era scalda rituală, cu ierburi culese în această perioadă care dădeau frumuseţe şi păr bogat... **Plantele** culese în anumite zile aveau proprietăţi cunoscute de către bătrânele satului. Un adevărat tratat de medicină populară s-a pierdut în negura veacurilor, ajuns până la noi de multe ori denaturat, fragmenat sau inaplicabil. Şi mai erau o mulţime de legende, superstiţii, obiceiuri pitoreşti ca **„Baterea alviţei"**, **„Jujeul câinilor"**, **„Săptămâna nebunilor"**, **„Cucii"...**

Dar, despre toate acestea veţi povesti domniile voastre copiilor şi nepoţilor, încercând să le aduceţi din aburul amintirilor frumuseţea unei lumi pe care nu avem unde s-o mai căutăm decât în noi înşine. Şi sperăm că poate vă veţi alătura efortului nostru de recuperare a acestei dimensiuni atât de necesare a fiinţei noastre naţionale dar şi a fiecărui român în parte. Buciumul deschide o pagină permanentă în care să încercăm împreună nu o recuperare în forme poate imposibile astăzi, ci o posibilă regăsire interioară a unei frumuseţi ascunse în contextul unei lumi din ce în ce mai profane.

(va urma)

AM PRIMIT LA REDACTIE !

Ce vor copiii romani din Tiraspol ?

Doamne, ce în ceruri eşti! / Te rugăm să ne păzeşti! / Păzeşte ţărişoara toată / Să nu mai fie trădată! / Alungă departe străinul / Să nu mai plângă românul.

Vă scriu o scrisoare în numele copiilor români din Tiraspol, şi vă rog, dacă puteţi, să o publicaţi şi în alte ziare, pentru alţi români, care nici nu au idee ce mult suferă copiii români şi în condiţii foarte grele învaţă, dar ce lucuri frumoase pot să facă şi ce poezii au scris! Noi nu avem sală de sport, nu avem sală festivă, nu avem laboratoare... avem numai o mică încăpere care şi asta a fost devastată anul trecut.

Lasă să ştie o lume întreagă că aici copiilor români le sunt încălcate drepturile şi nimeni nu ştie cum să ne apere. Aş vrea să vă povestesc atâtea lucruri!!

La 15 iulie 2004 a fost o zi de neuitat pentru mine şi pentru toţi noi, cei ce gândim şi judecăm româneste. Eu cu fratele meu, Andrei, trebuia să plecăm la ţară la bunici, când am auzit telefonul sunînd. Mama ne-a anunţat că nu vom pleca nicăeri, am văzut că a luat aparatul de fotografiat şi a ieşit repede din odaie, cu ochii în lacrimi, iar nouă ne-a spus să nu ieşim nicăeri din casă. Că la şcoală se întâmplă ceva groaznic. Ne-a lăsat un număr de telefon şi ne-a spus: dacă eu nu mă întorc, să sunaţi şi să plecaţi noaptea de acasă să nu vă vadă nimeni, şi ne-a mai rugat să nu răspundem nici la un apel telefonic. Nu prea înţelegeam ce se întâmplă fiindcă asta a fost foarte repede. Eu am ascultat, dar fratele meu nu. M-a lăsat singură în odaie, m-a încuiat, şi a plecat şi el ceva mai târziu la şcoala. Dar a venit şi el degrabă înapoi, fiindcă părinţii şi profesorii nu permiteau copiilor să fie acolo alături de ei. Andrei mi-a spus că se întâmplă ceva straşnic...

Numai a doua zi am rugat-o pe mama să vin şi eu acolo, fiindcă mama nu a dormit toată noaptea, ea mi-a spus că nu mai avem ce vedea acolo, totul este distrus. Totul a fost furat, încărcat în maşini şi dus într-o direcţie necunoscută. Am plecat cu mama a doua zi, şi vedeam că toţi profesorii plângeau, şi părinţii la fel toţi erau agitaţi şi revoltaţi, şcoala era înconjurată de multă miliţie. Profesorii şi noi toţi eram alungaţi peste drum ca nişte câini. Vă daţi seama cum se comportau ei cu profesorii noştri?

De atunci zilnic mergeam cu mama şi protestam în faţa şcolii, nu puteam sta mult acolo fiindcă părinţii ne trimiteau acasă. Ei rămâneau până seara acolo. Nu aveau nici mâncare nici apă, nimic, (nici WC, mă scuzaţi). Noi copiii, împreună cu cei maturi, faceam sondaj de opinie prin oraş: pe foi adunam semnături de la populaţie, dacă sunt de acord cu închiderea şcolii românesti din Tiraspol.

Foile acestea se mai păstrează până în ziua de azi la mama. Atunci am scris eu prima poezie din viaţa mea: *« Voi aţi văzut cum plâng copiii la Tiraspol? / Românii în drum fără adapost şi fără şcoala / Cum plâng sărmanii că ei vor să-nveţe, / Să-nveţe într-o nouă şcoală. / Dar şcoala noastră azi e strada / Şi care-i vina? / Voi nu ştiţi? / Să ne dezicem de limba română, / Iar străina s-o îndrăgim. / Cum să învăţ într-o limbă străină, / Dacă limba mea, e limba română. / Voi aţi vazut cum plâng copiii la Tiraspol?*

Apoi eu personal am început să merg cu mama la diverse mitinguri de protest la Kişinău, şi am participat împreună cu profesorii, colegii mei de şcoală şi părinţii la pichetat ambasada Rusiei până am revenit la procesul de învăţământ.

Da, am uitat să vă spun, că noi am fost împrăştiaţi pe la diferite şcoli. Eu zilnic mergeam la un liceu românesc din dreapta Nistrului, tocmai la 25 km. Şi într-o zi am avut un accident. Când ne întorceam de la Copanca, acolo unde învăţam, a căzut roata la autocar. În autocar erau aproximativ 100 de copii. Neam speriat toţi. Şi profesorii ce ne insoţeau s-au speriat mai mult decât noi. Acolo, la Copanca, învăţam în diferite clase. Ne predau profesorii de acolo, iar profesorii noştri făceau reparaţie împreună cu constructorii şi părinţii ca să termine mai degrabă refacerea şcolii, şi noi să ne întoarcem cât de curând în locaşul nostru. Era periculos să circulam zilnic fiindca treceam prin postul de "grăniceri transnistreni" şi uneori ne opreau şi nişte oameni înarmaţi cereau actele de la cei maturi, apoi, dacă ei arătau actele, găseau alt motiv de a ne reţine... adică spuneau că în autocar trebuie să fie numai 35-40 de oameni, iar noi eram de 2 ori mai mulţi. Aveam un autocar micuţ.

Ce ne-a facut sa rezistăm? Suntem "moldoveni", dar profesorii la scola neau explicat de ce suntem noi "moldoveni" şi nu suntem români. Foarte mult discutam cu profesorii de istorie şi mai ales cu d-na Andrieş Tatiana, care este director adjunct şi profesoara de Limba Română. Iar mama zice: "...Ne-au distrus ticăloşii pe noi atâţia ani... acum nu voi permite ca copiii mei să fie robii cuiva."

Poate suntem încă micuţi şi nu pricepem încă multe lucruri, dar ştim una: avem o limbă atât de frumoasă şi un popor atât de deştept... de ce să studiem în altă limbă, dacă tre să ştim cine suntem noi, să ştim şi noi iar când vom creşte mari şi vom avea şi noi copii, să ştie şi copiii noştri cine le-au fost strămoşii lor. Dacă vom studia în limba rusă şi copiii noştri la fel, n-o să mai ştim cine suntem şi de unde ne vin rădăcinile.

Anul trecut când priveam emisiunile la televiziunea locală, Doamne fereşte ce cuvinte murdare spuneau despre profesorii noştri!!!! Mama mi-a interzis să mai ascult fiindcă au vorbit atât de urât... mi-i ruşine să vă spun ce cuvinte ziceau!

Dar noi avem cei mai buni profesori şi cei mai deştepti elevi din oraş şi poate şi din Basarabia. Fiindcă aud de la mama că au venit scrisori de mulţumire la liceu, unde foştii noştri elevi sunt lăudaţi că învaţă bine. Unii copii, ai căror părinţi au fost ameninţaţi că îi dă afară de la serviciu dacă nu-şi iau copiii de la şcoala română, s-au dus să studieze în şcolile ruseşti, iar acum au luat toţi locuri de frunte la olimpiadele pe obiecte în Transnistria.

Voi ştiti ce dorim noi, copiii români din Tiraspol? Dorim să fim auziţi de toată lumea, să avem şi noi drepturi egale cu toti copiii, să învăţăm în condiţii normale. Iar acum vă spun ultima mea dorinţă:

« Să avem o ţara mare, / să nu mai fie hotare, / pomii să ne înflorească, / holdele să înverzească, / iar străinul să dispară, / să nu mai aibă loc în ţară, / şi la petreceri / să ne întâlnim frate cu frate, / să ne iubim până la moarte ! »

Elena PĂDUREAN,
Tiraspol, 29 ianuarie 2006,

(continuare din pag. 7)

Totul se desfăşura într-o deplină curăţenie sufletească şi trupească, în contextul unei suite de practici cu rol purificator (stropire cu aghiasmă, tămâiere) şi fertilizator (aruncarea unui ou înaintea plugului). Semănatul era deasemenea corelat cu fazele lunii: la lună nouă se semănau plantele care rodesc şi cresc la suprafaţa solului, iar cele care cresc în pământ la lună plină. Până la începutul sec. XX, ţăranul român era cunoscător al unui adevărat tratat de agronomie... Asta era odinioară. Astăzi, puţinii ţărani rămaşi aleargă în căutarea unui tractor „când dă Dumnezeu". Această căutare are legătură doar cu puţinele resurse financiare provenite dintr-o amărâtă de pensie iar înţelegerile se mai fac doar pe bani.

Faur şi **Mărţişor** erau punctate de celebrări ale reprezentărilor mitice, rămase azi dincolo de lumea intereselui omului modern: **Martinii**, cu **Martinul cel Mare**, **Ziua ursului**, care coincide în calendarul creştin cu **Întâmpinarea Domnului**, **Zilele babelor**, 9-12 zile la începutul lunii martie, zile capricioase, cu „zăpada berzelor", a rândunelelor, a cocostârcilor, a mieilor, a cornului... Poveştile amintesc şi de **Dochia**, străveche reprezentare mitică înlocuită de o sfântă creştină, Evdochia... Mai ştiu copii astăzi de „pusul babelor", care arată firea şi sufletul persoanei. Zilele **Moşilor** urmează după cele ale babelor, dar au cam fost uitaţi. **Moşii** sunt cunoscuţi azi mai mult ca pomeniri ale celor duşi. În aceste zile se făceau şi previziuni meterorologice, interesante şi cine ştie dacă mai pot fi valabile astăzi?

Erau sărbători cu substrat arhaic, care legau omul şi comunitatea de străvechi semnificaţii.

Între cele două luni, februarie şi martie, există un prag de trecere ciclică la o nouă viaţă, un nou început. Cea mai importantă sărbătoare a sfârşitului de iarnă era **Dragobetele** sau **„Cap de primăvară"** (24februarie), deschizătorul dragostei şi al bunei dispoziţii. Aceste

(continuare în pag. 12)

RĂSPUNSUL UNUI CLASIC LA TENSIUNILE DIN SECUIME

NAE IONESCU – 1932; Cumpăna dreaptă

Nu cred în utilitatea acţiunii antirevizioniste - şi nici nu o înţeleg. Există, desigur, peste graniţă o acţiune revizionistă. Răspunsul la o asemenea acţiune nu este însă, nu poate fi cel care încearcă a se da aici la noi.

Vezi, un om ţi-a furat căciula. Şi s-a bucurat de ea o bună bucată de vreme. Până când, într-o zi, ţi-ai prins omul la strâmtoare şi ţi-ai luat căciula înapoi. Omul, ce să facă? A pornit-o prin vecini: că uite, că mi-a luat căciula pe care eu o purtam de zece ani; că eu fără căciulă nu pot să trăiesc - capăt guturai; că o fi ea căciula lui, dar vezi, nu-i şade bine şi pe capul meu era mai chipoasă; şi aşa mai departe. Asta face el. Dar tu ce faci? Ai de făcut ceva? Ce? Vrei să pleci şi tu pe la vecini? Ce să spui? Că e căciula ta? Asta o ştie toată lumea!! Că nu vrei să o dai înapoi? E ca şi cum ţi-ai închipui că te crede cineva în stare de aşa o prostie. Tu, deci, nu faci nimic. Nu ai nimic de făcut. Cel mult, dacă îţi îndeşi mai bine căciula pe cap; şi ridici din umeri; lasă-l nene, să spuie! Iar în buzunar îţi faci mâna pumn. Pentru o întâmplare ca aceea! Dar să ţi-o faci! (...)

Înainte de războiu, vecinii noştri stăpâneau, *în stăpânire naţională*, neamuri şi ţinuturi cari întreceau cu mult neamul şi ţinutul lor. Asta ar crea o situaţie labilă. Aşa de labilă încât noi nici nu prea aveam interesul să ne mişcăm. Complexul acela lipsit de orice omogenitate trebuia să se desfacă. Şi, desfăcându-se, trebuia să ne arunce în braţe partea noastră de firească moştenire. Precum s-a şi întâmplat.

Astăzi, vecinii noştri umblă pe la toate popoarele plângându-se. Plângându-se împotriva a ce şi cui? Împotriva istoriei şi a aşezării lui Dumnezeu? A! Dacă ar fi fost la mijoc un act arbitrar, de violenţă! Dacă am fi cucerit noi cu armele Ardealul sau mai ştiu eu ce! Dar nu. N-am cucerit nimic. S-a desfăcut, după încheieturile prost lipite de vechea monarhie şi s-au tras toate neamurile la matca lor. Ostaşul nostru? Nu a creat istorie. El numai a murit, ca un mărturisitor, cu jertfa trupului lui în faţa lui Dumnezeu. Mărturisind pentru neamul lui şi pentru drepturile acestui neam. Iar când a trecut dincolo de munţi, la sărbătoarea unirii, el nu a fost decât portărelul lui Dumnezeu. Care Acesta dăduse hotărîrea.

Şi acum, ce vor vecinii noştri? Să ne întoarcem la cum a fost? Absurd. Căci dacă era bine, ceea ce a fost nu s-ar fi desfăcut. Nu s-ar fi desfăcut aşa de firesc. Şi totuş, e incontestabil, vecinii noştri suferă. Şi nu e numai treaba lor. E şi a noastră. Căci suferinţa la graniţele noastre nu poate să nu fie, într-un fel sau altul, suferinţă şi pentru noi. Problema există. (...) Ea se formulează aşa: cum se poate ajunge aci, în valea Dunării la o formulă de convieţuire pacinică; sau cu alte cuvinte, care e formula de echilibru stabil a Europei Centrale.

Să nu ne îndreptăm pentru aflarea unei soluţiuni la vecinii noştri care agită formule revizioniste. Nu vom găsi nimic. Ei sunt fericiţii posesori de ieri cari se consideră nefericiţii deposedaţi de azi. Că au stăpânit pe nedrept, că stăpânirea lor era stearpă şi crudă, asta să nu le-o spui. Să nu le-o spui pentru că e zadarnic. Nu vor înţelege. Dar ar fi putut-o înţelege dacă ar fi făcut o altă politică-şi nu ar fi ajuns aici.

Soluţia să o căutăm la noi, în noi. Iar puterea noastră, în generozitatea noastră. Nu în generozitatea noastră faţă de vecini. Asta să o evităm. Pentru că asta jigneşte. Nimeni nu are nevoie de pomana nimănui. Şi mai ales un popor - nu. În generozitatea noastră, adică în felul nostru larg de a înţelege realităţile şi de a trata problemele. Singurul care poate duce la soluţii trainice şi rodnice.

Pe scurt? Iată: revizionismul este o atitudine care nu duce la nimic. Ar duce, cel mult principial, la vechea stare de dezechilibru dinainte de războiu. Condamnabilă. Şi condamnată prin desfăşurarea istoriei. Dar tocmai de aceea antirevizionismul nostru de astăzi nu poate duce nici el la nimic. Pentru că nu e decât aceeaşi mentalitate revizionistă transpusă dincoace la noi. Să mergem deci la adunarea de la 1 Decembrie ca la prăznuirea împlinirii unei dreptăţi istorice. Dar să lăsăm adunările antirevizioniste. Cari nu fac decât să învenineze o situaţie; pe care noi suntem destul de tari ca să o stăpânim şi fără aceste adunări.

Cu aceste adunări, însă, starea de spirit necesară unei largi soluţii a problemei, care nu poate să ştirbească drepturile noastre nu pentru că sunt ale noastre, ci pentru că sunt fireşti, după aşezarea lui Dumnezeu-starea nouă de spirit e bătută în coastă, şi asta e păcat.

...Pentru că totuş problema există. 1 Decembrie 1932

(continuare din pag.3) murit tatăl său, şi generalul Bârzotescu, eu şi alţii.

Dar, văzând că le străluceşte mintea d-lor Marko Bella, Frunda şi ceilorlalţi ai lor, n-ar vrea să ne spună despre Nikolski şi Alexandru Drăghici, ce ştiu d-lor despre aceşti satrapi? De ce au fugit în Ungaria şi nu în altă parte? Iar deputaţilor noştri, ce-au zis că, în caz că va fi schimbat Frunda să fie tot un UDMR-ist trimis, eu le zic să le fie ruşine.

(continuare din pag. 12) sărbători româneşti aveau o temelie solidă, o construcţie pitorescă şi trainică în acelaşi timp. Peste substratul mitic se suprapune modelul consacrat de tradiţie. Dragobetele era o sărbătoare a Însoţirii, a logodnelor, găsirea perechii. Aceastea prefigurau viitoare căsătorii. Care ar fi baza căsătoriilor de astăzi, a cuplurilor de probă, a însoţirilor fugare sau chiar de o zi, pe care psihologii de astăzi le consideră a fi modelul viitorului?. O instanţă supremă, secondată de mediul tradiţional reglementa relaţiile umane, se suprapunea unor scenarii rituale la care participa natura şi comunitatea. Poate că unii, adepţi ai „evoluţiei fireşti", ar încerca o analogie între ieşitul tinerilor în natură, la pădure, culesul primele flori de primăvară (ghiocei şi brânduşe) şi fuga rituală („sburătoritul fetelor") încheiată cu un sărut în văzul lumii, însoţitul fetelor şi înfârtăţitul flăcăilor şi petrecerile zgomotoase şi deşănţate de cele mai multe ori pe care le promovează Valentine's day, zi care nu-i face nici o cinste bietului sfânt catolic de la care se revendică această comercializarea a iubirii.

Mai poate fi încercată astăzi recuperarea acestei sărbători? Exempul cel mai recent este „**Dragobetele**" pe care Muzeul Satului îl promovează de câţiva ani. După 2, 3 ediţii care s-au bucurat de succes, spectacolul s-a banalizat. Ne putem întreba de ce, iar răspunsul este mai mult decât evident. Pentru că e un spectacol. Se simte artificializarea scenariilor, se simte modelul serbării cu program, se simte golul dintre secvenţa de ritual şi viaţa noastră din ce în ce mai profană. Dar, cu atât mai mult, se simte necesitatea unei recuperări naturale a sărbătorii. Poate va fi găsită. Cu condiţia să recuperăm un model de viaţă mai aproape de specificul nostru interior.

Ar trebui să ne dea de gândit o afirmaţie pe care o face „soldăţelul de plumb" pe un site despre copii: „Dacă ieşeau bani şi din Dragobete, ia să vezi ce redepede şi bine îl promovau... dar aşa promovează valentinul, inimioare, bomboane, alte prostioare, din care scot bani frumoşi. De dragobete, dacă ţin bine minte, doar la Muzeul Satului mai organizeză câte un spectacol, la care, din păcate, nu se înghesuie lumea". Tot în această perioadă sau în alte locuri la Sântoader avea loc „însurăţitul fetelor şi înfârtăţitul băieţilor" care rămâne una din coordonatele spirituale majore ale relaţiilor umane în lumea adevărat românească. Model pe care l-au preluat şi l-au continuat Frăţiile de cruce.

Mărţişorul, a devenit, mai cu seamă în oraş, o obligaţie. Te poţi duce la medic, sau la şefă cu un simplu şnur de aţă împletită!? Societatea modernă are la rându-i „daturile ei". Datul la români este o instituţie foarte puternică. Desigur, ceea ce spune calendarul popular e foarte frumos, dar nu totdeauna suficient. La sate sau la oraş mărţişorul se poartă totuşi. În piept, la mână sau la gât, poţi vedea firul roşu împletit cu cel alb, care-ţi dă speranţa că acolo, undeva, în străfundurile neştiute ale fiinţei noastre mai rezistă semnificaţii străvechi.... Fiecare îl poartă cât îşi aduce aminte, până la **Măcinici, Florii, Paşte, Arminden**, iar apoi se agăţa de ramuri înflorite sau se punea la icoană. Nu ştiu dacă dintr-o altă reminescenţă sau din generalizarea unei urări de 1 martie se mai urează „La mulţi ani!". Pentru că 1 Martie era un început de an precreştin. Tot acum mai persistă amintirea **Dochiei**, soacra cea rea cu 7 cojoace din legenda pe care unele bunici o mai spun copiilor sau mai apoi, frumoasa fiică a lui Traian. Cele mai vii sunt însă obiceiurilre legate de **pomenirea morţilor**. Poate chiar datorită faptului că amintirea, atât cât supravieţuieşte, e tot un fel de concret.

(continuare în pag. 10)